

henholde mig til, hvad den ærede Taleer anførte om denne Paragraf, og med Hensyn til Forslagene under Nr. 7 og 9 skal jeg kun med nogle faa Ord søge at gjøre klart, hvori Forskjellen mellem dem bestaaer. Jeg skal da først bemærke, at den Grændse, inden hvilken Ene-dommeren skulde kunne affige en inappellabel Dom, en Dom, der ikke kan indankes for en høiere Ret, efter min Formening i Forslagene under Nr. 9 og 11 er sat for høi, idet der nemlig under dette Omraade ogsaa er indbraget Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 eller 4 Dage. Naturen af denne Straf er en saadan, at den Vedkommende, der maatte blive undergivet den, staaer ganske anderledes, efterat Straffen er udstaaet, end med Hensyn til de øvrige Straffe, som ere stillede ved Siden deraf; den gjør nemlig i den offentlige Mening et Slaar i hans borgerlige Afgørelse, og derved bliver denne Straf senere ganske anderledes følelig for ham, end saalænge han er undergivet den. At stille den enkelte Dommer saaledes hen som Høiestret i en Sag, hvori den Vedkommende kan blive idømt en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, er hidtil ukjendt i vort Land, og det er Noget, jeg ikke troer, at Befolkningen i lang Tid efter, at det maatte blive indført, forsaavidt det skulde blive indført, vil kunne forsones sig med; jeg troer, at vi skulde komme endeel længere frem paa Reformernes Bane med Hensyn til vort Retsvæsen, førend vi kunne blive forsonede med Tanken om, at en enkelt Mand saaledes, uden at hans Dom kunde blive undergivet nærmere Prøvelse, skulde kunne idømme en Straf af denne Natur; det er derfor i Grunden det Væsentligste, jeg har at indvende mod Forslaget under Nr. 9, at der heri er indbragt Straf af Fængsel paa Bånd og Brød indenfor de Grændser, hvor Dommeren, uden at Sagen kan gaae videre, kan fælde Dom. Forskjellen imellem Forslagene under Nr. 7 og 9 er jo forøvrigt den, at den Tilstaalt efter det første vilde, naar han foretrak en hurtig Afgørelse og havde Tillid til Ene-dommeren, kunne faae sin Sag afgjort langt hurtigere og lettere ved, at det maatte være ham tilladt at begjære sin Dom alene af denne, hvilket derimod ikke vilde blive Tilfældet efter det sidste. Det Forsvarlige i denne Bestemmelse i Forslaget under

Nr. 7 er, fra hvilket Synspunkt man end seer det, allerebe faa klart fremstillet af den sidste Taleer, at jeg ikke skal sige et Ord mere derom. Det har ogsaa fundet den ærede Ministers Bisfald faa fuldelig, at han i Mar har optaget Lovudkastet i den Skikkelse, hvori det i forrige Session blev indbragt herfra i det andet Thing, men naar dette er Tilfældet, og naar Sagen, efter paany at have været Gjenstand for Overveielse her, igjen har fundet en faa eenstemmig Auerkjendelse af, at dette er det Rette, og den ærede Justitsminister under første Behandling endogsaa yttrede sig meget stærkt for, at det bliver ved denne Afgjørelse, saa kan jeg ikke troe Andet, end at Loven paa et andet Sted, selv med denne Bestemmelse, vil kunne vinde Bisfald. Det er min Overbeviisning — Enhver kan jo have sin — at det andet Thing, efterat Sagen saa grundig har været behandlet paa forskellige Stadier og forskellige Tider, og har fundet saavel Ministerens som dette Things udeelte Bisfald, vil betænke sig paa at stille sig imod Loven saaledes, at den skulde komme til at strande paa den forskellige Betragtningssaaende, som har gjort sig gjældende i dette Punkt. Jeg troer, at det ærede Thing gjør rettest i at vedtage vort Forslag under Nr. 7 som det, der i alle Maader maa ansees for at være det Rette. Dersom det ikke skulde blive vedtaget, saa skulde det alligevel gjøre mig vndt, om Forslaget under Nr. 9, forsaavidt det bliver vedtaget, ikke skulde kunne lade sig ændre til tredje Behandling, saaledes at man deraf udskjød Straffen af Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage. Naar denne Bestemmelse bliver udsendt, saa vil man her som ved mange andre Leiligheder finde sig i at nøies med det mindre Gode, naar man ikke kan faae det Bedste, men jeg troer, at man bør modsætte sig Forslaget saa stærkt, man kan, naar det ikke forandres i dette Punkt. Jeg haaber imidlertid, at jeg ikke maa komme dertil, idet jeg endnu bestandig nærer det Haab, at Forslaget under Nr. 7 vil blive vedtaget.

Feddersen: Til § 17 har jeg tilladt mig at stille et Forslag, som gaaer ud paa, at Dommeren i vedkommende Afdeling ikke skulde have Lov til at høre en Sag, som var reist